

uforsvarligt at gaa til saa store Udgifter, og hvad der begrunder den ændrede Stilling, han nu indtager, ved jeg ikke.

Sluttelig vil jeg sige, at det har ikke været Mindretallet nogen særlig Glæde at gaa imod dette Forslag. Alle vi Rigsdagsmænd er jo Partigængere, og vi for vort Vedkommende føler os knyttet stærkt til vort Parti og til Venstres Regering, ikke mindst til den højtærede Trafikminister, men vi har følt det som en Pligt uanset dette at gaa imod det foreliggende Lovforslag. Vi kunde, som Folketinget nu gør overfor Grønlands-overenskomsten, have standset Sagen, men det har vi ikke anset for rigtigt, da vi ved, at et stort Flertal ønsker Sagen fremmet, og det derfor bør faa sin Villie; men vi ønsker for at præcisere vor Stilling at stemme imod Lovforslaget, og vi anbefaler Medlemmerne at stemme imod det.

Johannes Jensen: Da jeg ikke havde Lejlighed til ved første Behandling at fremføre min Mening om denne Sag, vil jeg gerne have Lov til forinden Lovforslagets endelige Afgørelse at udtale den her. Naar man ser paa Landstingets Dagsorden i denne Tid, og man har den Formening, at det i Dag er den sidste Dag i Rigsdagssamlingen, opfordres man jo stærkt til at fatte sig i Korthed, og det skal jeg søge at gøre.

Denne Sag berører jo stærkt den By, hvor jeg bor; det kan ikke undgaas, at en anden Ordning af Jernbaneforholdene derovre vil øve en stærk Indflydelse og forrykke mange Forhold. Det vil medføre, at vi mister det Personale, som nu siden 1869 har været beskæftiget ved Færgeoverfarten; den store Omsætning, der er forbundet med Banegaarden, vil forringes i meget betydelig Grad. Ordningen vil i det hele taget skade Byen, ligesom den ogsaa vil give Tab for Statsbanerne, et Tab, som ganske vist ikke er medregnet her, men det vil fremkomme; naar man laver en Gennemkørselsstation, vil dette medføre en Indtægtsnedgang baade for Byen og for Staten. Men først og sidst vil jeg nævne, at naar man flytter Banegaarden, som nu ligger inde i Byen, udenfor Byen, halvanden Kilometer bort fra det Sted, hvor den nu i 50 Aar har ligget, saa vil dette forrykke mange Forhold i Fredericia. Paa den anden Side erkender jeg, at ved Afgørelsen af et saa stort og vigtigt Spørgsmaal som det foreliggende kan de lokale Forhold, selv om de virker nok saa stærkt paa Byen, ikke være afgørende, og derfor har der heller ikke fra Fredericia Bys Side, og skal der ikke nu fra min Side, lyde nogen Klage

over de Tab og de uheldige Forhold, der vil fremkomme ved den her paatænkte Ordning. Jeg vil derimod tale om Sagen i sin Almindelighed.

Det er min Opfattelse, at hvis man med Hensyn til Overfartsforholdene ved Lille Bælt havde baaret sig ad, som man gør paa andre Omraader indenfor Trafikvæsenet, det vil sige, hvis man, efterhaanden som Udviklingen og Trafikken krævede det, havde foretaget Udvidelser, vilde vi ikke have staaet overfor det Spørgsmaal, vi staaer overfor i Dag. Allerede i Februar 1899, da den første Plan om en Jernbanebro kom til at foreligge for Rigsdagen i Form af et Forslag om, at der skulde bevilges 60 000 Kr. til Udarbejdelse af Konkurrence-tegninger til et Broprojekt, blev der fra mange Sider, og ikke mindst fra den Mands Side, som den Gang repræsenterede Fredericiakredsen, nemlig afdøde Folketingsmand Jens Ousen, med Grund gjort opmærksom paa, i hvilken Grad man siden 1884, da de første Tanker om en Bro over Lille Bælt kom op, havde forsømt at foretage de nødvendige Udvidelser ved Fredericia og Strib, idet man bestandig havde henvist til, at Broen jo skulde komme. Nu er der siden 1899 forløbet 25 Aar, og jeg vil ikke benægte, at der i denne Periode er foretaget visse Forbedringer ved Overfarten, men de har ikke staaet i noget som helst rimeligt Forhold til de Krav, som den forøgede Trafik stillede. Medens man har ofret Millioner og atter Millioner paa Opførelse af nye Banegaarde og nye Spor anlæg, f. Eks. i Aarhus, hvor man ved overhovedet ikke har noget tilforladeligt Skøn over, hvad det hele vil komme til at koste, har man ved Fredericia, Landets vigtigste Trafiksted, ikke villet bringe de Ofre, som Udviklingen krævede, og det er for mig et Bevis paa, at der nu ikke er noget at stille op overfor de Ønsker, som Statsbanerne har om at faa en Bro. Der har jo været Planer fremme om Forbedringer paa Fredericia Station, der vilde have været tilstrækkelige i en Aarrække. Det blev i Formiddagsmødet nævnt med Anerkendelse, at Stationsforstanderen i Fredericia støttede det Lovforslag, her foreligger, og det skal jeg ikke benægte, men jeg vil dog minde om, at for ganske faa Aar siden blev der af en Ingeniør, som har gjort Tjeneste i Fredericia — en dygtig Ingeniør, som har udpræget Kendskab til Forholdene paa denne Station —, i Forstaaelse og Samarbejde med den dygtige Jernbanemand, her blev nævnt, Stationsforstanderen i Fredericia, udarbejdet Tegninger og Planer, hvis Gennemførelse efter disse to Herrer